Ahmet Erhan

Yaşamın Ufuk Çizgisi
Akdeniz Lirikleri

3. basım

Bilgi Yayınevi

BİLGİ YAYINLARI / YENİ DİZİ : 46
AHMET ERHAN : 7

ISBN 975 - 494 - 638 - 8
97 . 06 . Y . 0105 . 1053

Birinci Basım 1982
İkinci Basım 1984

Üçüncü Basım
Ekim 1997

BİLGİ YAYINEVİ
Meşrutiyet Caddesi, No: 46/A, Yenişehir 06420 / Ankara
Telf : (0-312) 431 81 22 - 434 12 71 - 434 49 98 - 434 49 99
Faks : (0-312) 431 77 58

●

BİLGİ KİTABEVİ
Sakarya Caddesi, No: 8/A, Kızılay 06420 / Ankara
Telf : (0-312) 434 41 06 - 434 41 07

●

BİLGİ DAĞITIM
Narlıbahçe Sokak, No: 17/1, Cağaloğlu 34360 / İstanbul
Telf : (0-212) 522 52 01 - 526 70 97
Faks : (0-212) 527 41 19

AHMET ERHAN

Yaşamın Ufuk Çizgisi/ Akdeniz Lirikleri

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

AHMET ERHAN'IN KİTAPLARI

1. Deniz, Unutma Adını
   (1992 Yunus Nadi Şiir Ödülü)
2. Ateşi Çalmayı Deneyenler İçin
3. Sevda Şiirleri / Zeytin Ağacı
4. Öteki Şiirler
5. Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi
6. Alacakaranlıktaki Ülke
   (1981 Behçet Necatigil Şiir Ödülü)
7. Yaşamın Ufuk Çizgisi / Akdeniz Lirikleri
8. Ölüm Nedeni Bilinmiyor

dizgi : font matbaacılık ve tanıtım hizmetleri
telf : 230 30 30
baskı : cantekin matbaacılık yayıncılık ticaret ltd. şti.
telf : 384 34 35 – 384 34 36 – 384 34 37

İÇİNDEKİLER

Yaşamın Ufuk Çizgisi

Sunu 9
Yaşamın Ufuk Çizgisi 11
Yeniden Doğuş – I 16
– II 17
– III 18
– IV 19

Dönüşün Senfonisi

Dönüşün Senfonisi 23

Güneşin Altında Mutluluk Var

Mutluluk Nedir 31
Oturup Bir Kıyı Kahvesine 33
Gece 34
Sevgili 35
Çerçi 36
Bilmece 37
Anne 39
Yaşama Sevinci 40
Güneşin Altında Mutluluk Var 42

Turuncu Sokağın Şairi

Bir Resim Olarak 47
Kenar Mahallede Bir Pazar Günü 49
İşsizlik 51
Çocuktum, Ufacıktım, Sandık Çaktım, Acıktım 54
Uzaklara 56

Kalıt

Güvercin Kanadına Yazılan Şiir 61
Bir Buruk Dinginlik 62
Yazı Bitiren Cırcırböceklerinin 63
Kalıt 66

Akdeniz Lirikleri

I- Gitmek 69
II- Kelebek ve Ölüm 70
III- Doğa 71
IV- Yaşlı Bir Adam 72
V- Güneşin Diktatörlüğü 73
VI- Sıtmalı Çocuk 74
VII- Deniz Kızları 75
VIII- Baba 76
IX- Akdeniz Yoksulları 77
X- Ölüme Yakın 78
XI- Tuz 79
XII- Kahve 80
XIII- Suda Boğuldu Çocuk 81
XIV- Ağaç 82
XV- Bağlarda 83
XVI- Yağmur 84
XVII- Ölü Evi 85
XVIII- Suyun Aynası 86
XIX- Ördeğin Kederi 87
XX- Kadın ve Adam 88
XXI- Gece 89
XXII- Ağlayan Odysseus 90
XXIII- Kıyıda 91
XXIV- Lirik Bir Yağmur 92
XXV- Deniz Öykünmesi 93
XXVI- Portakal Ağacının Altında 94
XXVII- Köprü 95
XXVIII- Akşamın Çizgisi 96
XXIX- Görünüm 97
XXX- Mavi 98
XXXI- Yanılsama 99
XXXII- Küçük Balıkçı Köyü 100
XXXII- Yolcu 101
XXXIV- Çaresizlik 102
XXXV- Denizin Elyazısı 103

Yaşamın Ufuk Çizgisi

Sunu

Nerden başlasam bilmem ki?
Her şeyi anlatmak gelir içimden
Bir ırmağı avuçlarımda akarken gördüm
Saçlarımın arasında kükrerken yeli
Böyle bir şeydi, tanımlanır mı bilmem?
Kanıt mı getireyim şimdi, tanık mı bulayım?
Bir kuşağın bütün yükünü
Sırtımda taşıdım yıllar yılı ben
Saymam mı gerek bir bir
Alnımdaki derinlikleri?
Kaplumbağaların da yaşları anlaşılırmış
Kabuklarındaki çizgilerden.

Bir âna sığan zamanın
Şiirini yazmak isterim
Ya da bir çağı sürükleyen duyguların...
Kitaplardan alıntı mı yapayım?
Noterden onaylı belgeler mi dağıtayım?
Nerden başlasam bilmem ki?
Her şeyi anlatmak gelir içimden
Ve sonra çekip gitmek...

İşte bugünlerde, neden kelebek
Olup uçtuklarını anladım
Sonunda ipekböceklerinin...

Ben bir ipekböceği değilim
Ama kozam şiirlerim benim.

1981

Yaşamın Ufuk Çizgisi

Yaşamın ufuk çizgisindeyim
Ölümle dirimin birleştiği
Bir kör noktada...
Uzun ve bir o kadar da acı
Bir ömrün önsözünü bitirdim
Aklımdan yüreğime köprüler çatarak
Yıllar boyunca.
Tufanlar çağında doğdum
Taş taş üstünde bulmamayı bağışladılar bana
Ölümü ve acı çekmeyi,
Gömülmeyi boğuk
Ve dipsiz uçurumlara.

Duasız namazlara durdum
Günde beş vakit, yumruğumu sıkarak
Ben ki, çağdaş dinlerin
Sadık bir kuluydum
Kahve masalarına haritalar çizerek
Kurtarılmış bölgelerin üstünde dingin
Cennetlere girmeyi beklerken
Mezar taşlarında adımı buldum.
Paltomun yakasını ısırarak
Marşlar söyledim ağlamamak için
Gecenin karanlığında, dünya aydınlansın diye
Göğe ağan ateşler yaktım
Ve hiç kimsenin öldürülmeyeceği
Bir dünyanın tarihine
İnsanları öldürerek başladım.

Yaşamın ufuk çizgisindeyim...
Yağmurlar yağıyor şimdi
Kime yağıyor bilmem?
Sorular sorular sorular soruluyor
Ama yok bir yanıt veren.
O zaman deniz ve gökyüzü birleşiyor birden
Öpüşüyor yaşam ve ölüm.
Dünyada o iki kere ikilerin her zaman
Dört etmediğini gördüm
Denizin bir derinliği olduğunu, maviden öte
Her taşın altında kımıl kımıl
Bir gerçeğin durduğunu...
Ve ne zaman tarihe yaslanmaya kalktıysam
Doğa yalanladı beni
Ufkun ardını gösterdi.

Tufanlar çağında doğdum
Denizleri karalar kapladı,
Karaları denizler alıp götürdü.
Yıllar boyunca taşlandım
Benim adıma konuştular, kararlar aldılar
Hükümleri ölümümdü
Ama astıkları bütün urganlar,
Kurdukları darağaçları
Boğdu kendi kendini.

O an, bir dağın doruğunda durup,
Gözyaşları içinde dünyaya baktım
Bir uçurumun önünde gibiydim
— Besbelli ki yanıldım
Tek kurtulanıyım tufan sonrasının şimdi
Türküler söyleyerek aşağılara indim
Öptüğüm her şey dirildi
Adını andığım her varlık
Gelip karşımda durdu.

Yaşamın ufuk çizgisindeyim
Denizin gümüşündeyim, göğüs aylasında
Ben denizi seçtim
Vurmak için bu dünyanın bütün kıyılarına.
Daha söyleyecek
Çok sözüm var çünkü,
Daha yaşanacak nice yaz günü...
Ben Akdeniz diyorum ya,
Sen kendi adını ver ona
Ve o ilk gülüşün olsun
Mutluluğun yüzgörümlüğü.

1981

Yeniden Doğuş

I

Ölümün yüzdelere vurulduğu çağlardan geliyorum
Ellerimde bayraklar, dilimde marşlar yok artık
Tökezlesem de düşmem, yaralansam da ölmem diyorum
Yine de sesim titrek, düşlerim kopuk kopuk
Küllerden yeni bir ateş yaratmayı deniyorum.

Kitaplardan yapılan alıntılarla yanıtlıyorlar beni
Beni söylevlerle, naftalin kokan sözlerle
Oysa öldüm binlerce kez o kitaplar için
Onları yazan da, sonra oturup yakan da benim.

Ölümün yüzdelere vurulduğu çağlardan geliyorum
Yüreğimde o acı, yüzümde gözyaşları yok artık
Yaşımı mezar yazıtlarına bakarak anlıyorum
Ne kadar gencim daha, ey dünya, ey insanlık!

Yazılmamış bir tarihim şimdi ben – tanık olun
Yaşamımı bir tohumun içine bırakmak istiyorum.

Yeniden Doğuş

II

Belleğimin bütün sokaklarına yağmur yağıyor,
Mezar yazıtlarına yağmur yağıyor, duvarlardaki kana
Sorularına bir çocuğun, o yersiz korkularına
Silah seslerine, söylevlere yağmur yağıyor
Çok sigara içiyorum, içtiğim sigaranın dumanına
Aynalarda unuttuğum gülümsemelere yağmur yağıyor
Bir zamanlar göğe doğru kalkan yumruğuma
Sevdiğim kızların saçlarına, öptüğüm dudaklarına
Gecenin bir yerinde uyanıp da, tıkanırcasına
Yazdığım şiirlere, okuduğum kitaplara yağmur yağıyor...
Önünde durduğum uçurumların sularla dolduğunu,
Tabutlara uzanan ellerimin yunduğunu görüyorum.
Gözyaşlarım tohuma dönsün artık, ey umudun perisi
Gülüşüm bir portakal ağacının dallarına, uzanıp
[koparayım
Ve yanıtlanmamış bir tek sorum bile kalmasın!

Yeniden Doğuş

III

Az önce yağmurun yıkadığı dünya yeni bir dünyadır
[artık
Akan su kiri, yaşayan insan acıyı tutmaz
Ne kadar çekip çevirse de yaşamımızı kirler ve acılar...
Dostlar, şimdi geriye dönüp de bakmamı gerektirecek
[ne var?
Yaşam bu, insanın elini bir kere yumaz.

Yeniden Doğuş

IV

Ölsem bile yeniden doğmak için ölürüm
Toprağın en verimli katmanlarına düşer yüreğim.
Kanım, özsuyun dallara yürüyüşüyle bir olup akar
İnsanlarına, çiçeklerine, kuşlarına bu dünyanın
Sonsuza dek söyleyecek bir şeyler bulurum.

Ben toprağın ilk gözağrısı, göğün mutluluğuyum
Bir cırcır böceğiyim belki, şiirin dallarında
Ölsem bile yeniden doğmak için ölürüm
Yürür giderim böyle, sorularımın ardısıra...

1981

Dönüşün Senfonisi

Dönüşün Senfonisi

I

Sabahın alacakaranlığında açılır bir kapı

II

Öperim ellerini yaşlı anamın, durup eşikte
Ne bir gözyaşı vardır artık, ne de bir anı

III

İki tas su dökülür ardımdan, akar öylece
Önümsıra yürür, çizer yitik yollarımı
Ve yazgımın atlaslara sığmayan haritalarını

IV

Yadsımadan gidiyorum bir tek günü bile
Anımsıyorum silah seslerini, gözlerini ölülerin
Yarın bir daha bu duyguları yaşamamak,
Yine böyle umarsızca yollara düşmemek için

V

Yaşamımın bütün kökleri uzanıyor avuçlarıma
Düşünürken babamın çay bardağını tutan ellerini
Bir Akdeniz kentinin tuz kokan sabahlarında...
Niye her şey uçan bir kuşun kanatlarında şimdi?
Yürünmedik bir yol mu kaldı ufkun ardında?

VI

Denizin yaladığı kumlara yazılan bir yazı,
Rüzgâra karşı söylenen bir türkü müydü yaşamım?
Anımsıyorum, belleğimin duvarlarını göçürmek
[pahasına...
Aklımda acıları tutan elekler vardı
Her aynada yüzümü unuttum ben, sıkıntılı ve dalgın
Bütün maskelerini bir bir denedikten sonra

VII

Akdeniz'in mavisini, turuncusunu anlatmak isterdim
Oysa hep ölümü anlattım, hemen bütün şiirlerimde
Deniz dediğimde boğulmuş bir çocuğun cesedi
Toprak dediğimde çiçekler değil, ölülerdi
Dilimin ucunda donup kalan. Artık ne yapabilirim
Söyleyin bana, yollara düşerken şimdi
Ölümün bir izdüşümü olmuşken yüreğim?

VIII

Yeryüzünün bütün istasyonlarında bilet soruyorum
Güneye giden ilk trende, cam kenarı olsun
Önüme çıkan her kadına beni doğur diyorum
Beni bağırıyor gazeteci çocuk, beni yağıyor yağmur
Taştan taşa, günden geceye sekerek yürüyorum
Bir göçmen kuşun kanatları doluyor avuçlarıma
Artık dünyanın bütün trenlerinde bir yolcuyum
Doğum çığlığım oluyor çalınan her kampana.

IX

Her ayrılık belki de bir kaçıştır kendimden
Bırakıp gitmelerin durulduğu bir yer yoksa da
Düşlerimde yollar tozar, denizler köpürürken
Artık bu kent de bir ayrıntıdır olsa olsa...
Bir uçurum dolar ya kendi derinliğiyle
Bir deniz o deli mavisiyle birdenbire barışır
Ben de öyle, yetiniyorum bu yaşamla işte
Son dizesi yazılmamış o tufan şiirlerinin
Burukluğu her ne kadar kaldıysa da içimde.

X

Bir trenin camlarında uzayıp giderken dünya
Yakalanmayan görüntüler mutluluklardır belki
Acılarsa, uzun uzun beklenilen istasyonlara benzer
İki uzaklık arasındadır her insanın tarihi...
Gitsem bütün akşamlar geç, sabahlar erken
Kalsam bu kent alnıma yeni çizgiler ekler
Akıp giden her suyla akma isteği midir bu?
Açan her çiçekle açmak mı gelir içimden?
Oysa acılarımızdır birbiriyle çarpışan yaşam boyu
Mutluluklarımızdır, cephe gerilerinde bekleyen.

XI

Tren ilerliyor, kara bir yılan gibi, yalpalayarak
Attila Jozsef'i* de böyle bir tren ezdi belki
Tren ilerliyor şairlere, ölümlere aldırmayarak
Sevdiğim şairlerin çoğu intihar ediyor sonunda
Ölümü bir yaşam boyu gözaltında tutmuş gibi...
Ama her gün herkes intihar etmiyor mu şu dünyada?
Bir genç kız, duraklarda bekleterek sevgilisini,
Müdürünün önünde elpençe divan durarak bir memur
Sahte gülücükler, yalan dolanlar, üleşmelerle
Binlerce insan intihar ediyor farkında olmayarak.
Ve tren ilerliyor, kara bir yılan gibi, yalpalayarak.

* Attila Jozsef (1905-1937). Çağdaş Macar şairi. Kendini bir trenin altına atarak intihar etti.

XII

Akdeniz'i göğün denizle birleştiği o ufuk çizgisinde,
Yağmur sonraları toprağın tüten serinliğinde arayın
Sevgiliye söylenen ilk sözde, sabahın seherinde,
[uyku hâliyle,
Uzanıp kalmanın esrikliğinde sıcaklığına kumların.
Akdeniz'i yurduna dönen bir sürgünün gülüşünde,
Geceyarıları susmayan o cırcırböceğinin sesinde arayın
Bir insanın artık kendine yürüdüğü yerlerde
Takılıp da peşine o yanıtı olmayan soruların.
Akdeniz'i bir martının göğü dilimlediği mavilikte
Parlayan o bir anlık aylada arayın
Yeryüzünde bir tek Akdeniz var, dersem
[bana inanmayın
Onu tanımlamaya kalkarsam alay edin benimle!

1981

Güneşin Altında Mutluluk Var

Mutluluk Nedir

Mutluluk nedir, ey deniz
Ey taştan taşa seken su?
Mutluluk nedir, çözümsüz
Yanıtı olmayan bir soru mu bu?

Mutluluk nedir, yıllardır
Niye kucaklaşmadım onunla?
Nemli odalara kapanır,
Şiirler yazardım boyuna.

Bir çağın alfabesini çözmek
Onu anlamak isterdim
Mutluluk nedir, bir yarayı
Deşip, kanatanlar için?

Yollara vurdum kendimi,
Kiminde dillere düştüm
Ne söyledimse sanki yele,
Ne yazdımsa buza yazdım.

Mutluluk nedir, ey taşları
Çiçekleri bu dünyanın?
Bir irinler tufanında,
Sorular yangınında kaldım.

Mutluluk nedir, yaşamın
Anlamı ve sırrı nerede?
Yıllar boyunca dolaştım
Döndüm hep aynı yere...

1981

Oturup Bir Kıyı Kahvesine

Oturup bir kıyı kahvesine
Dalgaların sesini dinlesem
Bütün dostlarımı, sevdiğim bütün kızları
Çağırsam bir yerlerden
Gelseler. Karşımda dursalar. Gülümseseler.
Onlara, mutluyum desem
Desem, bir daha kederli göremezsiniz beni!
Bu denizin kıyısındaki çakıltaşlarını
Maviye boyamakla geçecek ömrüm
Martılara ekmek atmakla,
Ve şiir yazmakla bir de...
Bahçelerinde mısır kavrulan
Şu evler benimdir.
Sevgilimdir bu kız,
Çiçekli entari üstünde
Ayaklarında takunya,
Saçlarında yasemin...

Buradayım şimdi
Beni arayan olursa
Adresi mutluluk,
Ülkesi Akdeniz'dir, deyin.

1980

Gece

Ay bu gece ne büyük, ne büyük anne
Deniz gümüş gümüş, ağaçlar sereserpe
Uyudum uyandım, sağıma soluma döndüm
Bir balık sıçradı sularda, duydum
İki uçurum gibi derinleşti gözlerim
Ben onları yıldızla, yakamozla doldurdum.

Ay bu gece ne büyük, ne büyük anne
Denizi bir halı gibi işledi yalım yalım
Sabaha hepsini sökecek, tezgâhı güne
Bırakıp gidecek – ay yorgun işçisi doğanın
Güneş sürdürecek o yorgunluğu kendince.

1980

Sevgili

Çiçekler vardı dèrilmeyi bekleyen
O uçsuz bucaksız kırlarda.
Gökyüzünde ay, bakacak göz arardı.
Bir dut ağacı vardı, yüce
Hiçbir çocuğun üstüne tırmanmadığı.
Testiyi unutmuştuk pencerenin önünde
İçi su doluydu, soğumuştu.
Masanın üstünde bir dilim ekmek
Isırılıp bırakılmıştı.
Denizin kıyısında bir mavi tekne
Bir başına salınıyordu.
Gökyüzü vardı derin,
Toprak göz alabildiğince...

Sonra sen geldin
Çakıllı yoldan geldin, şen şakrak
Bir su gibi kollarıma aktın
Nesneler anlam buldu seninle
Benim güleç yüzlü, kara gözlü sevgilim
Saçlarını yüzüne dökerek
Yerleri süpürdün, bahçeyi suladın,
Masayı temizledin...

1980

Çerçi

İncik boncuk satarım köylülere - işim bu
Atım yorulmazsa yorulmam - ekmek parası
Yağmuru sırtıma döker giderim - ıslak
Güneşi tepemde yakar yürürüm - sıcak
El değmemiş ipliklerim, patiskalarım var
Köy kızları! Köy kızları! Köy kızları!

Kahveye oturur bir çay içerim - yaşlılık
Kâğıt oynayasım gelir, hal hatır sorasım
Niyedir içimdeki bu soğuk taş, bu yalnızlık?
Açılmamış sandıklarım, yaşanmamış günlerim var
Silme acı, silme keder, silme yorgunluk!

İncik boncuk satarım köylülere - işim bu
Tarlaların kıyısından geçerim salına salına
Çalışan insanlar görürüm, arılar gibi
Çoluk çocuk güneş altında çiçek çiçek
Açmış gibi olurum, kıpır kıpır rüzgârda
Bağırasım gelir, sesimi onlara duyurasım:
Leblebi çekirdek! Horoz şekeri! Susamlı helva!

1980

Bilmece

O, bir deniz kızıdır
Saçlarını rüzgârla tarayan
O, bir gülüştür görülmeyen,
Bir ağlayıştır duyulmayan
O, petekten damlayan baldır
Küpünü aşındıran sirkedir belki
O, bir yüzü acıyla,
Bir yüzü sevinçle evli
O ki, bir elinde bıçak,
Bir elinde gül taşır
Yaklaşıyor sandığın yerde
Birdenbire uzaklaşır.
O, camlara düşen buğu,
Suya çizilen resim
Onu halkın dilinde ara
En anlamlı yerinde bir söylencenin
Bir ipucu: Sevgisiz toprakta yeşermez
Bir silahın kabzasına
Kazınsa da kimi,
Doğası gereği silahı sevmez.

O, kutsal kitaptan kovulmamıza sebep
Belki çağlar boyu anılmamıza.
O, sözcüklerden oluşan yağmur,
Dizelerle sürülen tarla.
Odur, seslenir günden geceden
Tanıma gelir mi bilmem?
Bir kâğıt, bir kalem, bir yürek yetişir
Ben söylemesem de
Söyler kendi adını
Der ki: –Ben şiir!

1980

Anne

Bırak kalsın masada ekmek,
testide su
Ayna puslu, pencere camı kirli
Bırak kalsın saçların dağınık,
gözlerin uykulu.
Saksıdaki çiçek susuz, kedi
yalını bekler bir köşede
Bırak kalsın meyve ağaçta,
kırlangıç havada
Dama düşen ince yaz yağmuru...
Yoruldun artık, bütün gün
didinip durdun
Toprak bile, gök bile, deniz bile
bir yerde yorulur
Bırak kalsın süpürge duvarda,
sabun kovada
Anne, gel yanıma otur.

1980

Yaşama Sevinci

Bütün güzel kadınlarını bu dünyanın
sevdim, diyebildiğim zaman
Bütün kentlerini gezdim, denizlerine girdim
Ve artık bir tek taş kalmadı tanımadığım,
bir tek yüz, bir tek yer adı
Söylenecek bütün sözleri dinledim ve söyledim
bütün söyleyeceklerimi
Acının bütün uçurumlarına indim ve çıktım
sevincin bütün dağlarına
Bütün çiçekleri kokladım ve kopardım
bütün meyveleri dallarından
Islanmadığım yağmur, savrulmadığım yel
kalmadı...

Bütün haklı kavgalarında bu dünyanın
dövüştüm, diyebildiğim zaman
Okudum bütün kitapları, bütün şiirleri yazdım
Ve topladım bütün dillerin en güzel sözlerini,
sıraladım tek bir sözlükte
Bütün mayınları, bütün dikenli telleri
ayıkladım sınırlardan
Ve bir tek zorba çıkamadı önüme.
Bu dünyada acı çeken tek bir insan yoktur,
diyebildiğim zaman
İşte o zaman ölebilirim.

Toprağımda bir çığlık olur da büyür
yaşama sevincim...

1980

Güneşin Altında Mutluluk Var

Bir işçinin, elinde ekmekle evine döndüğü o yerdedir
mutluluk
Akşamüstü, çocukları cıvıldayıp dururken
Derin bir iç çekiş, tatlı bir yorgunluk
Ve yüzüne yayılan gülümseme birden...

Mutluluk, kelebek olup uçmasıdır ipekböceğinin
Irmağın denize kavuşmasının bir adı olmalı
Mutluluk, beşikte uyuyan ilk çocuğuna bakmasıdır
bir annenin
Duyarak memelerine dolan sütün çılgınlığını.

Mutluluk, bir acının bilincine varıp da onu
[dönüştürmektir
Yaşamın sonsuzluğunda karar kılan bir umuda
Sevgilinin boynuna dokunduğunda duyulan ürpertidir
Öpülen ilk dudak, içilen ilk sigaradır belki
Denizden yükselen kokudur sabah karanlığında
Kabullenmektir yani yaşamı, acısı ve sevinciyle
aynı boyutta
Yalnızca yaşamaktır belki de, kimbilir...

Ne yerdedir, ne göktedir o - değil mi Abidin?
Mutluluğun resmini yaptın mı bilmem
Ama ben onun şiirini yazmak isterim...

1981

Turuncu Sokağın Şairi

Bir Resim Olarak

Önceden bir tutam hüzündüm - işte nasıl bilirsen
Ayaklarımı savurur da sonra toplardım sokaklardan
[evlere
Akşam olurdu; eşiklerde durur, boyası dökük kapıları
[aralardım
Aklımda binlerce kitap adı ve binlerce şiirle.

Eski püskü bir resim olarak kimliğimde taşıyorum
şimdi çocukluğu
Ceplerimde papatyaları unutmaktan sanık ellerim
Bir ırmağın kaynağında dinelip, denize kavuşmayı
düşlüyorum gün boyu
Kulaklarımda uğultusu motor seslerinin.

Göğün saçlarımla dalaştığını bilmesem, buna bir ad
verirdim
Sofrada beni bekleyenlere ağaçları gösterirdim ya da
Çiçekli bir masa örtüsüne aldanarak dönüverirdim
o kırlara
Vitrinlere cepleriyle bakan insanları görmesem, buna
bir ad verirdim
Aklım her gün sorularla sorularla uğunmasa
Belki de dünyayı bir anahtar deliğinden gözlemekle
yetinecektim.

Önceden bir tutam hüzündüm - işte nasıl bilirsen
Ayaklarımı savurur da sonra toplardım sokaklardan
[evlere
Akşam olurdu; eşiklerde durur, boyası dökük kapıları
[aralardım
Aklımda binlerce kitap adı ve binlerce şiirle...

1976

Kenar Mahallede Bir Pazar Günü

Kenar mahallede bir pazar günü
Buğulanır toprak yol ve damlar
Sabah güneşinin ilk akıntılarında
Göğü turuncu bir ağ kaplar

Konuşmalar, küfürler, çocuk çığlıkları
Öper yüzünü yeni bir sabahın
Çamaşırlar hışırdar avlularda
Bayrakları gibi fukaralığın

Kahveye çıkar birer ikişer erkekler
Yayılarak otururlar iskemlelerde
Çay bardakları şıngırdar, radyo bağırır
Bir haftanın yorgunluğu akar iliklerde

Ötelerde, portakal bahçelerinde
Gün ışığı danseder sabah yeliyle
Arklardaki sular el çırpar
Toprağı ürpertiden titretircesine

Bir çocuk çitleri usulca aşar
Geçer uyuklayan bekçinin önünden
Bir damla kalır gömleğinin içinde
Uzayıp giden portakal denizinden

Tulumbada yüzünü yıkar bir işçi
Daha uyanmayan karısına seslenerek
Kalkar kadın, elinde bir havlu
Geceki yorgunluğu anlatır ezilerek

Bir kumru tüner dallarına o zaman
Avludaki yaşlı dut ağacının
Ona sevgiyle gülümser işçi
Sonra sarar belini kadınının

Sokaklarda satıcıların bağırtıları
Kapıların önünde iyice tizleşir
Kenar mahallede bir pazar günü
Böyle başladı, nasıl biter kimbilir...

1979

İşsizlik

Islak ağlar geriyor kentin üstüne
İnce ince yağan bir yağmur
Beynime çakılıyor şu sözcükler:
— İşçiye ihtiyacımız yoktur!
Kasılıyor koltuğunda bir adam
Başını savurarak öylece geriye
Bir duvara çarpıp dönen yel gibi
Kayıyor, ayağımın altındaki döşeme.

Kahvelerde oturuyor yaşlı adamlar
— İlikleri emilmiş kemik yığınları
Çay içip, kâğıt oynayarak yaşıyorlar
Hiç de güzel bulmayarak dünyayı.
Radyoda bir ses, gizlisi saklısı dışında
Yurdumuzda üç milyon işsiz var, diyor
Üç milyonda bir tek damla olabilmek
İnsana yine de güzel duygular veriyor.

Islak ağlar geriyor kentin üstüne
İnce ince yağan bir yağmur
Bir hazır yiyiciyim herkesin gözünde
Şiir yazar boyuna, kitap okur.
Annemse tek bir söz bile etmeden
Hazırlıyor akşam sofrasını
O da anımsatmaktan usandı artık
Yedi ay işsiz gezen babamı.

Ardımda bıraktığım, bulacağımdan çoktur
Alıp başımı uzaklara gideyim desem
Deniz kıyısında küçük bir kasabada
Hâlâ gezinip durur mu ki gölgem?
İşçiler adına şiirler yazıp durur
Kendimse yan gelip yatarmışım
İş istediğim adam söylüyor bunu
İsteyene altınmış taşları dünyanın.

Islak ağlar geriyor kentin üstüne
İnce ince yağan bir yağmur
Akşamı bekliyorum eve dönmek için
Kardeşim ders çalışır, annem uyur.
Ve her gece boğuyor sigara dumanları
Solgun ışığını bu küçücük odamın
Dizeler donup kalıyor yüreğimde
Elimden kayıp gidiyor kitaplarım.

Bu iskemle bana babamdan kaldı
Daktiloyu da onun parasıyla aldım
Geceleri uyuyamıyorum bunları düşünerek
Bir şeyleri yüklenmek istiyor kollarım
Ve ayaklarım bazı şeylere direnmek...
İşsizlik, yumruğunu dayıyor alnıma
Ben de evine ekmek getirmeye giden biri gibi
Alacakaranlıkta düşüyorum yollara...

1979

Çocuktum, Ufacıktım
Sandık Çaktım, Acıktım

Küçük bir çekicim vardı, ben de çocukken
Onunla oynardım gündüz gece
Doğranmış tahtalarım vardı, minik çivilerim
İlk duyduğum müzik sesi
Çekicin çiviye vurduğu yerdeki çınıltıydı.

Ustam gözcüsüydü bu oyunun
Bir tahtayı yanlışlıkla kırdığımda
Bir sandığı biraz geç çaktığımda
Tokatlardı hemen, kızardı
Ustam gözcüsüydü bu oyunun
Ustam mızıklanan tek arkadaşımdı.

Üstümü kirletirdim hep, bilmem ki neden?
Talaşlarla, paslı tenekelerle
Annem de dövmezdi ki beni bu yüzden
Akşamları eve döndüğümde
Ellerimi kendi yıkardı üstelik
Yüzümü, ayaklarımı, yorgunluğumu
Kurulayıverirdi o sıcacık göğsünde.

Sabahları erkenden kalkardım
O daracık, çamurlu sokaklarda
Sabah güneşi dolanırdı yüzüme.
Akıllı uslu biriydim, çekingendim
Hiç yüz vermezdim sokak çocuklarına
Yürürdüm ellerim ceplerimde.
Sanki cepheye giden gedikli bir askerdim
Bombalanacak yer belli: Atölye!

İçimden sövmeyi severdim
Bir de geceleri ustamı yüzlerce,
Yüzlerce kez öldürmeyi...
Başımı alıp gitmek isterdim
Çaktığım bir limon sandığının
İçine gizlice girmeyi,
Yüklenmeyi bir kamyona
Uzaklara, uzaklara taşınmayı düşlerdim
Sonra konulmayı bir geminin ambarına
Onun durduğu ilk limanda bağırmayı:
— Ey dünya, ben geldim!

1979

Uzaklara

Kanadım yok ki kırılsın
Sevgilim yok ki ağlasın
Ben duramam bu yerlerde

Çakıllı, tozlu yollarda
Ayak seslerim kalır, ama
Boğulup gider yellerde

Düşlerim nerde şimdi?
Uyku tutmayan gecelerim
Silindi mi ömrümden?

Daha gülüşleri duyulur
İp atlayan kızların
Portakal bahçelerinden

Anne, ben mi yoruldum
Yoksa dünya mı duruldu?
Yüreğim kaldı gurbette

Kirli sularda çimmekten
Kötü sigaralar içmekten
Şimdi ne var geride?

Bir küçücük anı mı?
Bıçkılanmış bir dal mı?
Onu kimlere anlatsam?

Bir göçebe kuş gibi
Bir sarsak berduş gibi
Alıp başımı gitsem...

1976

Kalıt

Güvercin Kanadına Yazılan Şiir

Güneş salkım salkım akardı üstümden
Toprakta çiçek, denizde gümüştüm
Bir irin ırmağına attılar beni
Nerden gelip, nereye gidiyordum ben?
Kendi varlığının ardına düştüm.

Artık aramayın beni, yaz güneşinin
Ağlarını serdiği hiçbir kıyıda
Artık aramayın beni, uzun bir şiirin
İlk dizesini yazdıran o duyguda
Artık aramayın beni, gidiyorum ben
Kendi sorularımla öylece esrik
Artık aramayın beni, bir adam
Kayboldu dersiniz, ne oldu bilmedik.

Yağmur oluk oluk yağardı üstümden
Ben göğün sevgilisi, denizin oğluydum
Ne oldu bana şimdi, nedir değişen
Niye böyle dilden dile düştüm?..

1981

Bir Buruk Dinginlik

Bakarsın bir daha yazmam, tek sözcük bile
Yüzüm yağmurlar ortasında yitik ve sesim
Dipsiz bir uçurumun koynunda eriyip gider
Ne mermere kazınacak bir sözüm var zaten
Ne de çağların ötesine taşıp gitme hevesim.
Yaşamın bana sunduğu bir ayrıcalık mı, bilmem
Elimi sürdüğüm her şeyden göveren sözcükler
Ve bu görüntü tufanı, durup dururken...

Bakarsın bir daha yazmam, tek sözcük bile
Artık bütün kâğıtlar dolu, kalemler boştur
Yıkılır yüreğimden beynime kurduğum köprüler de
Bir kapı usulca örtülür, bir adam unutulur
Belki o şeydedir mutluluk, o buruk dinginlikte.

Bakarsın bir daha yazmam, tek sözcük bile...

1981

Yazı Bitiren Cırcırböceklerinin

Uzun bir şiiri yaşamış gibiyim sözcük sözcük
Bir denizi damla damla duymuş gibi bedenimde
Yaşamın dar yollarında gide gele yoruldum artık
Alıp başımı kaçmak isterdim ufkun çok ötelerine
Ovalar dağıtırdı bağırışlarımı, dağlar boğardı
Ve öterdi bir cırcırböceği duraksamadan öyle.

Ben o cırcırböceği olmalıyım peki yolcu kim?
Bu şiiri yazan kim ve günde beş vakit bıkıp,
Usanmadan Akdeniz'e gidip de dönen kim?
Masalar eskidi ağırlığımı taşımaktan
Duvarları nemli odaların, beni görmekten
Postacı her gün bir sürü mektup getirir
Yüzlerini çoktan unuttuğum birilerinden
Hiçbirini yanıtlamam, bir şiir yazarım yerine
Şimdi bir de pipo içmeye başladım
Bir de sigarayı çoğalttım üstüne üstlük
Herkes bir şeyler soruyor, omzumu kakışlıyor
Ardımdan ne konuştuklarını kim bilebilir?
Şu an ölmek isterdim, ama sonra görünmeden
Bu dünyada ne olup bittiğini öğrenmek
Bir taşın üstünde, ya da bir kuşun kanadına tüneyip
Ölmek isterdim bütün şiirleri yazdığıma
İnanıp, nokta koymasını öğrendiğim zaman.
Çünkü cırcırböcekleri de bir yerde ölür
Bir yaz boyuncadır onların saltanatları
Neyse ki şiirlerin elleri, ayakları yok
Onlar ne ölür, ne de çürür - yankısız sesler gibi
Varsın okumasın isterse hiç kimse, okumasa da olur.

Şiir midir şimdi bu yazdığım?
Bu serseri sözcükler, ele avuca sığmayan
Ve tanıma gelmeyen bir keder
Ya da koro halinde öten serçelerin önünde
Şiir midir şimdi bu yazdığım?
Ey büyük adamlar söyleyin bana, ey eleştirmenler
Onbin sözcüğü ağzımın içine doldurdum
Ve tükürüp duruyorum, işte böyle
Ey yoldan geçen, ey evinin kapısını açan
Şiir midir şimdi bu yazdığım?

Bir de pipo içmeye başladım
Öksürür gibi şiir yazıyorum
Sanki bütün sarhoşları dünyanın
Sallanarak yürüyorlar bu kâğıdın üstünde
Dumanı iyice çekerek havaya savuruyorum
Göğün kirliliğine bir katkım olsun diye...
Onun için bu şiiri pipo içmeden okumayın
Üstüne bir şişe şarabı devirin
Sonra ay ışığına, yıldızlara bakın
Ve düşünün ölümlerini
Yazı bitiren o cırcırböceklerinin...

1981

Kalıt

Kalırsa bir soru kalır benden
Yanıtı var mıdır bilmem?
Denizine, göğüne, toprağına
Uçanına, kaçanına bu dünyanın
Kalırsa bir soru kalır benden
Ölüm gelir, gün akşama kavuşurken.

Neyi ararım ben, neyi bulurum?
Taştan taşa, düşten düşe sekerek
Enginleri aşar da, sığda boğulurum.

Kalırsa bir soru kalır benden
Yanıtı var mıdır bilmem?
Yazar elim upuzun bir şiir
Söyler dilim içli bir türkü
Kalırsa bir soru kalır benden
Gökte yıldızdır o, toprakta gömü.

Kalırsa bir soru kalır benden
Bir de üç beş şiir, iyi kötü...

1981

Akdeniz Lirikleri

I

Gitmek

Taşlara
ellerimi sürüyorum;
kuyruğunu bırakıp
kaçıyor
bir kertenkele.
Göğe doğru
yumruğumu kaldırıyorum;
havalanan bir güvercinin
kanadı düşüyor
önüme.
Gitmek istiyorum
artık bir yerlere.
Ama, hiçbir şey
bırakmadan geride.

II

Kelebek ve Ölüm

Bir ipekböceği gibi tel tel
kozamı ördüm yıllardır
bu nemli odalarda.
Kelebek olup da uçma
zamanı geldi şimdi.
Kanatlarım ulaşır mı
bunca acıdan sonra,
göğün denizle birleştiği
o ufuk çizgisine?
Toz dumana katarken
yaşamı azgın bir yel...
Hiç değilse
çabaladı, desinler
gülümseyerek baktı
ölümüne...

III

Doğa

Kuytu, karanlık
bir yolda
yürürken ben,
cırcırböceği
tekdüze bir şarkı tutturuyor.
Salyangoz
kırların serserisi
evi sırtında
bir yerlere gidiyor.
Sarhoş bir kırlangıç
toprağın üzerinde
yalpalayarak
uçuyor...
Kuytu, karanlık
bir yolda
yürürken
ben.

IV

Yaşlı Bir Adam

Dalıp gidiyordu
arasıra, uzak bir yerlere.
Gurbetteki oğlunun
mektubunu okuttu.
Hep bir şeylerden konuştuk.
Baba, dedim
ne yer, ne içersin burada;
çitin çubuğun da yok?
Elinde tuttuğu değnekle
toprağı dalgınlıkla
eşelemeye başladı.
Gülümsedi.
Tek bir söz söylemeden
bayır aşağı yuvarlanan
bir kaya parçası gibi
yürüyüp gitti
denize
doğru...

V

Güneşin Diktatörlüğü

Güneşin diktatörlüğü
sürüyor Akdeniz'de.
Yakıcı, beyne burgu burgu işleyen.
Bütün gün yollarda
kimseler yok.
Bir başımayım. Yüzüm yanık.
Akşam olunca
insanlar doluşuyor
o turuncu kahvelere.
Güneş çekiyor askerlerini dünyadan.
Ama yıldızlar
gözcü kuleleri gibi
yanıp sönüyor
gökyüzünde...

VI

Sıtmalı Çocuk

Geçe. kulübecik
ay ışığında.
Titriyor çocuk.
Sarınıyor iyice yorgana.
Yel esmiyor.
Dalı kıpırdamıyor bile
avludaki dut ağacının.
Yaz gecesi. Sıcak.
Titriyor çocuk.
Başucunda ağlıyor ana.
Baba fabrikada.
İki damla
gözyaşı gibi
duruyorlar;
duvara asılı, camı kararmış
gaz lambasının
o soluk
ışığında.

VII

Deniz Kızları

Deniz kızları
dansediyor her gece
denizin üstünde
salınarak.
Ay, çamların arasından
kırık bir testiden sızan
su gibi
usulca akınca;
gövdeleri
ışığa kesiyor.
Deniz kızları dansediyor.
Yüzleri mavi bir su,
saçları tuz,
ay ışığı pullar örmüş
ayaklarına.

VIII

Baba

Geceleri
ay çıkınca
denize inen
dar patikalarda yürüyüp,
yüksekçe bir yerden
sulara bakıyor
yaşlı bir adam.
Oğlu boğulmuş denizde.
Öylece bakıyor.
Gövdesi
iri bir taş
gibi parlıyor
ay ışığında
kayalıkların
üstünde...

IX

Akdeniz Yoksulları

Dolu vurdu
en güzel çağındaki
üzümlerimize.
Sel aldı götürdü
tarlalarımızı, ekinlerimizi.
Kirli bir deniz bıraktılar bize.
Ölüsün, dediler
mezara koymadılar;
dirisin, dediler
hesaba vurmadılar bizi.
Yıldızlara bakıp bakıp ağladık.
Bir gökyüzü
kaldı bize.
Duaları ve ağıtları
ektik de ona;
bir ürün kaldıramadık.

X

Ölüme Yakın

Ölüm
daha acı bir şey
buralarda;
denize, kayalıklara
zeytinliklere bakıp...
Gülümsüyor
yaşlı bir kadın;
çorak toprak gibi
yüzü yol yol.
Elindeki mısır koçanlarını
bir bir ayırıp,
yanmakta olan
tandıra sürüyor.
Üfleyerek
dumanı tüten ateşi.
Bir tüyün
yeli üflemesi
gibi...

XI

Tuz

Tuż kokuyor
her yanım.
Sevgilimin
dudaklarını öpüyorum
– tuzlu bir öpüş.
Saçlarını karıştırıyorum
bir çocuğun;
tuz yapışıyor
ellerime.
Denizin kıyısında durmuş
tuz satıyor
yaşlı bir adam
avuç avuç...

XII

Kahve

Denizin kıyısındaki
göçük kahvede
oturup tavla oynar
yaşlı adamlar.
Duvarlara
delik deşik
balık ağları asılmış.
Bir köşede
kalakalmış akvaryum;
balıkları ölmüş,
yosunları kurumuş.
Ve bir televizyon
tavana yakın;
yalancı ışıklı geveze.
Akşam olunca
ona bakarlar
sırtlarını dönüp de
o güzelim
denize.

XIII

Suda Boğuldu Çocuk

Suda boğuldu çocuk.
Gözleri kapalı şimdi,
avuçları açık.
Maviyi gördü.
Çekti, çağırdı onu
suların ninnisi.
Deniz kızlarına sevdalandı belki.
Suda boğulan
çocukları yine
sulara
gömmeli...

XIV

Ağaç

Bu şiire girmek için
yıllarca bekledi
şu yaşlı ağaç.
Kimse onu anlamadı.
Yanından geçen
birini görünce
usulca kıpırdanmasını bile
bir şeylere
yormadı...
Yolun kıyısında duran
yapraksız, tozlu ağaç
işte bir şiire girdin.
Artık yalnızca
bir ağaç
değilsin...

XV

Bağlarda

Sabah oldu.
Yürüyor yaşlı kadın
bağlara inen
patikada;
kederli, yorgun.
Yüzü yanık.
Saçlarına ak dolmuş.
Aralıyor kapısını
küçücük bağın.
İrkiliyor. Bağırıyor sonra.
Üzümlere, diyor
üzümlere
nişan düşmüş!

XVI

Yağmur

Yağmur yağıyor.
Çakıltaşları
pırıl pırıl.
Yüzüm camlarda. Oda karanlık.
Sonsuz bir acı...
Silemem hiçbir şeyi
hayatımdan.
Yağmur yağıyor.
Benim de bir
yağmurum
olsaydı...

XVII

Ölü Evi

Kadınlar ağlıyorlar sessizce,
içlerini çekerek.
Erkekler
sırtlarını duvara verip,
sigara içiyorlar.
Güneş çakılıp kalmış gökyüzünde.
(İyi adamdı. Çalışkandı.
Ve yiğit...)
Helva dağıtıyor
elinde bir tepsi
küçük bir çocuk...
Ey bu dünyanın
ağıtsız gömülen ölüleri!
Yaşadınız
ve öldünüz
– Bu kadar
hepsi...

XVIII

Suyun Aynası

Suya eğilip baktım;
saçlarım yeşil,
ağzım kuru bir
zeytin yaprağı,
gözlerim
bir çakıltaşı
aydınlığında.
Suya eğilip baktım...
Peki kim taktı
bu nilüferleri
benim
alnıma?

XIX

Ördeğin Kederi

Gölgesini ezip,
geçmeye çalışıyor
suda yüzen bir ördek.
Yalnız kalmak istiyor;
gerçek güzelliğinin
bilincine varmak.
Gün batana dek öylece dönüyor
kendi çevresinde, yorgun.
Gölge gidince de
çöküyor hep
koyu bir karanlık.
Dönüyor o zaman
gerisin geriye kıyıya;
kimsesiz, bungun...

XX

Kadın ve Adam

Dalgın dalgın
Yürüyordum ormanda.
Deniz bir yanımda ağlıyordu,
ağaçlar bir yanımda.
Birden br karaltı
çalılıkların orda;
bir kadın, çıplak
elleriyle örtünmeye
çabalayarak
sıçradı
çığlık çığlığa.
Ve bir adam
yüzünü toprağa gömüp,
gülümseyerek
ufaldı...

XXI

Gece

Mırıltılar geliyor
gecenin kanatları
altından.
Rüzgârın
ve yalnızlığın
sesidir bu.
Ey ay,
göğün dallarında uyu
sabah
seni ordan
kopara-
madan...

XXII

Ağlayan Odysseus

Artık
her kıyıda
bir karakol.
Artık havada
keşif uçakları.
Deniz kirli.
Toprak delik deşik.
Tanrı Poseidon
pasaport soruyor
gelip geçenden.
Aman dikkat!
Mayınlara çarpmayın
deniz kızları.
Odysseus'un gemisi değil
Altıncı Filo seyrediyor
Akdeniz'de
şimdi...

XXIII

Kıyıda

Eğilip
bir taş almak
yerden.
Kaldırıp
suya atmak.
Dinlemek şarkısını
bir cırcırböceğinin.
Ve uzanmak
kumlara
boylu boyunca.
Dünyayı düşünmek
dünyayı
doludizgin...

XXIV

Lirik Bir Yağmur

Lirik bir
yağmur altında
ıslanıyorum.
Yüreğim,
denizler ortasındaki
bir kaptanın
dingin yüreği.
Yüzümü
gün ışığı daladı.
Kollarım
bir sarmaşık gibi
dolanıyor her şeye.
Bedenim
yağmur altında yıkanan
bir çakıltaşı...
Ey Akdeniz!
Yanımı yöremi saran mavilik!
Lirik bir
yağmur altında
ıslanıyorum.

XXV

Deniz Öykünmesi

Ana çocuk
oturuyorlar
denizin kıyısında
sessiz, sakin.
Ana, eğilip alıyor
kucağına yavrusunu
ve çekiyor kendine.
Deniz atılıyor
kavrıyor bir çakıltaşını
eritiyor sularının
derinliklerinde.

XXVI

Portakal Ağacının Altında

Portakal
ağacının altında
uyuyan güzel çocuk
vursun ay ışığı
senin başına.
Duruyor
çenende şiresi
gündüz emdiğin
o bal eriğin.
Koştuğun
yolların tozları
duruyor ayaklarında.
Vursun ay ışığı
senin başına.
Kapar güneş
onun bıraktığı yeri
gün doğunca
nasılsa.

XXVII

Köprü

Köprü
bir kolye gibi
duruyor üstünde
ırmağın.
Irmak
azgın bir köpek
köprü tasması onun...
Eşeğine binmiş bir köylü
geçiyor köprüden
salına salına.
Bütün benzetmelerin
canına
okurcasına.

XXVIII

Akşamın Çizgisi

Denizi ikiye böldü
bir martı.
Takarak kanatlarının
iki yanına
turuncuyu ve karayı.
Ormanı ikiye böldü yel.
Işıkları savurarak
bir yanda
ölgün ışıkları;
zifiri karanlığı
çağırarak öte yanda.
Yolda yürüyen
bir adamı
ikiye böldü akşam.
Bir yüzünü kente,
bir yüzünü
denize
bağladı...

XXIX

Görünüm

Gece. Yıldız
dökülüyor yeryüzüne.
Bir mızıka sesi, ince;
bir şarkı
kırık dökük.
Denizin üstünde sıçrayıp
kayboldu bir balık.
Maltızlar tütüyor
kulübelerin önünde.
Ağaçlarda bir ürperti...
Yüreğim! Yüreğim!
Niye çatlamıyorsun
sanki?

XXX

Mavi

Dünyayı
Akdeniz'in mavisinde
uzanıp
yatarken gördüm.
Taş mavi,
çiçek mavi,
ölüm maviydi;
insanlar,
sokaklar,
evler de...
Yalancı bir çocuk gibi oldum.
Ve kapattım
yüzümü
ellerimle.

XXXI

Yanılsama

Deniz, renk renk
pulları olan
kocaman bir balıktır
ay ışığında.
Ben her gece
düşlerimde
onu yeniden avlarım;
tutkun, sevdalı
bakışlarımın
ağlarıyla.

XXXII

Küçük Balıkçı Köyü

Ağlar asılmış
evlerinin önüne
yakalamak için yıldızları.
Akşam olunca
yanan gaz lambalarını
yem olarak kullanıyor
bura insanları.
Yıldızlar
bir gece olsun
kanmıyor bu yemlere.
Ne bu düş gidiyor oysa
ne de
yoksullukları.

XXXIII

Yolcu

Akdeniz kazan,
yüreğim kepçe
dönüp, dolaşıp durdum
turuncu sokaklar
boyunca.
Elimde bir mavi
çiçek kaldı.
Ben soldum,
o solmadı.

XXXIV

Çaresizlik

Doğa beni avutmuyor;
insan elinin
dokunmadığı şeyler.
Ayak izlerimi
silmek için
yağan bir yağmur,
sesimi boğan yel...
Her şey
benim dışımda
olup bitiyor;
ve beni
katıyor
kendine.

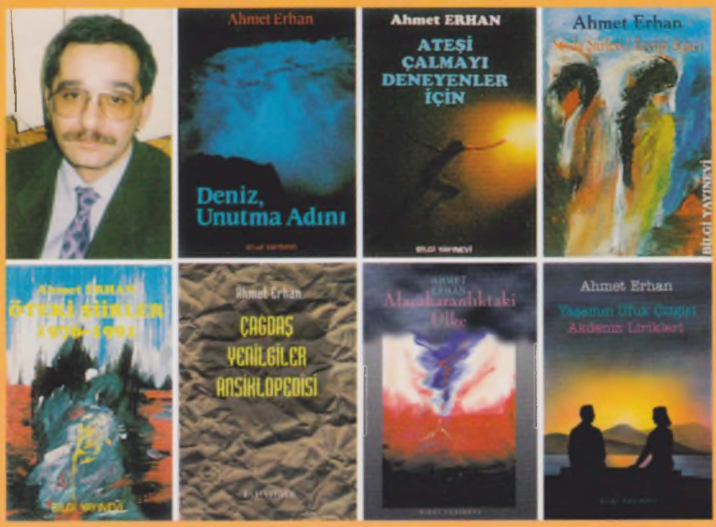
XXXV

Denizin Elyazısı

Deniz-mavi harflerle
yazdı kumlara
günü ve saati.
Akşam olup da
güneş, turuncu bir
portakal gibi
düşünce dalından;
bir parça tuz
ve bitmiş bir günün
soluk izleri kaldı
kumlarda...

1979

fotoğraf : ahmet küflü

Yaşamın Ufuk Çizgisi/ Akdeniz Lirikleri

Ahmet Erhan'ın, ilk kitabı **Alacakaranlıktaki Ülke**'den hemen sonra yayımlanan iki kitabının yeni basımlarını sunuyoruz. Bu kitapları bir arada yayımlamamızın bir nedeni de, şairin özellikle ilk döneminde önemli bir yeri bulunan ve daha sonra **Zeytin Ağacı** kitabında yeniden döneceği **Akdeniz** izleğine okurun dikkatini çekmek ve **Ahmet Erhan** şiirinin değişik bir boyutunu sergilemektir.

"Geniş bir alanı kapsayan, yoğun bir şiir evreni var **Ahmet Erhan**'ın. Hiç kuşkusuz Akdenizli bir ozan."

Bilgin Adalı

"**Ahmet Erhan,** Türkiye için şaşırtıcı bir olgudur."

Cahit Külebi

9 789754 946383

3. basım

ISBN 975 - 494 - 638 - 8
97 . 06 . Y . 0105 . 1053

KDV dahil